

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 188/09-46

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 22. apríla 2010 v senáte zloženom z predsedu Milana Ľalíka a sudcov Marianny Mochnáčovej a Petra Brňáka prerokoval prijatú sťažnosť A. K., B., zastúpenej advokátom JUDr. V. O., L., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 113/2004 a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo A. K. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 113/2004 p o r u š e n é b o l o .

2. A. K. p r i z n á v a primerané finančné zadosťučinenie v sume 100 € (slovom sto eur), ktoré je Okresný súd Bratislava III p o v i n n ý zaplatiť jej do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

3. Kancelárii Ústavného súdu Slovenskej republiky u k l a d á zaplatiť ustanovenému advokátovi JUDr. V. O. odmenu a náhradu hotových výdavkov v celkovej sume 324,16 € (slovom tristodvadsaťštyri eur a šesťnásť centov) do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Bratislava III je p o v i n n ý uhradiť štátu trovy konania v sume 324,16 € (slovom tristodvadsaťštyri eur a šesťnásť centov) na účet Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sp. zn. I. ÚS 188/09 zo 14. októbra 2009 bola na ďalšie konanie prijatá sťažnosť A. K. (ďalej len „sťažovateľka“) z 19. januára 2009, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 113/2004.

2. Z obsahu sťažnosti doplnenej podaním sťažovateľky z 21. septembra 2009 vyplynulo, že konanie pred okresným súdom sa začalo návrhom sťažovateľky (ako navrhovateľky) na vydanie platobného rozkazu, ktorý bol okresnému súdu doručený 28. mája 2004. Okresný súd vo veci rozhodol platobným rozkazom zo 17. decembra 2004, ktorý bol z dôvodu nemožnosti jeho doručenia odporcovi zrušený uznesením okresného

súdu zo 7. marca 2006. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) na odvolanie sťažovateľky uznesením sp. zn. 5 Co 444/06 z 31. júla 2007 potvrdil napadnuté uznesenie okresného súdu, ktorým bol platobný rozkaz zrušený.

3. Sťažovateľka poukázala taktiež na sťažnosti na prietahy v konaní pred okresným súdom, ktoré opakovane adresovala predsedníčke krajského súdu (sťažnosť z 15. augusta 2005, sťažnosť z 25. júla 2008) a na jej žiadosti prešetrenie vybavenia sťažnosti adresované predsedníčke krajského súdu (žiadosť z 11. októbra 2007 a žiadosť z 3. novembra 2008), ako aj na spôsob ich vybavenia zo strany predsedu okresného súdu (ktoré mu boli postúpené), resp. priamo zo strany funkcionárov krajského súdu. Podpredsedníčka okresného súdu v prípise z 25. novembra 2008 (sťažovateľke bol doručený 1. decembra 2008) konštatovala, že sťažnosť sťažovateľky na prietahy v konaní je dôvodná. Podpredsedníčka krajského súdu listom z 28. novembra 2008 (sťažovateľke bol doručený 5. decembra 2008) sťažovateľke oznámila, že skutočne zistila, že došlo k oneskorenému vybaveniu jej sťažnosti.

4. Pokiaľ ide o namietané zbytočné prietahy v konaní, tieto vidí sťažovateľka jednak v nedodržaní zákonných lehôt na vybavenie jej sťažnosti na prietahy v konaní podľa § 65 ods. 1 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 757/2004 Z. z.“) a taktiež v tom, že okresný súd vo veci samej vôbec nekonal vo viacerých dlhých, presne určených obdobiach, ktoré vo svojej sťažnosti popísala.

5. Napokon sťažovateľka uviedla, že „... *konanie na okresnom súde bolo právoplatne skončené až rozsudkom zo dňa 24. 02. 2009, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 01. 04. 2009 a vykonateľnosť dňa 06. 04. 2009 v spojení s opravným uznesením týkajúcim sa výrokovej časti predmetného rozsudku zo dňa 08. 07. 2009, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 05. 08. 2009 a vykonateľnosť dňa 10. 08. 2009, čo som zistila len telefonicky od pracovníčky informačnej kancelárie okresného súdu...“.*

Ďalej sťažovateľka na preukázanie zásahu do svojich práv postupom okresného súdu v podstatnom uviedla: „Viacnásobne som žiadala príslušnými prostriedkami ochranu svojho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov pričom som apelovala na súd, aby robil potrebné procesné úkony priebežne a plynulo, a to tak, aby smerovali k odstráneniu mojej právnej neistoty, čo je hlavným účelom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručeného podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Napriek tomu boli procesné úkony zo strany súdu uskutočňované v neúmerne veľkých časových odstupoch, čo podrobne opisujem v predmetnej sťažnosti.

Z vyššie uvedeného vyplýva, že od podania žaloby doručenej súdu dňa 28. 05. 2004 do právoplatného rozhodnutia uplynulo viac ako 5 rokov. Poukazujem zároveň na skutočnosť, že účel a cieľ práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov bolo možné v čase podania mojej sťažnosti zo dňa 19. 01. 2009 na Ústavný súd Slovenskej republiky dosiahnuť, nakoľko v čase keď došla sťažnosť Ústavnému súdu Slovenskej republiky, t. j. dňa 30. 01. 2009 ešte stále dochádzalo k porušovaniu namietaného práva, nakoľko napadnuté konanie prvostupňového súdu v tom čase ešte nebolo právoplatne skončené. Namietané porušenie môjho práva v čase podania sťažnosti ešte trvalo, a teda nebola odstránená moja právna neistota v tomto konaní, čo odôvodňovalo potrebnosť, dôvodnosť a opodstatnenosť predmetnej sťažnosti podanej Ústavnému súdu v Slovenskej republike.

Poukazujem opätovne na to, že sa predmetné konanie o zaplatenie vedené pred Okresným súdom Bratislava III nevyznačovalo právnou zložitou, nakoľko uvedená vec patrí k štandardnej agende všeobecných súdov a skutková či právna zložitnosť nebola preukázaná.“

6. V petite sťažnosti sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd v náleze vyslovil:

„Základné právo A. K. na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 113/2004 porušené bolo.

A. K. sa priznáva finančné zadosťučinenie v sume 1.800,-Eur (slovom tisícosemsto eur), ktoré je Okresný súd Bratislava III povinný jej zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu.

Kancelárii Ústavného súdu Slovenskej republiky ukladá zaplatiť trovy právneho zastúpenia A. K. v sume 324,16 Eur (slovom tristodvadsaťštyri eur a šesťnásť centov) na účet advokáta JUDr. V. O. do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu.

Okresný súd Bratislava III je povinný uhradiť štátu trovy právneho zastúpenia v sume 324,16 Eur (slovom tristodvadsaťštyri eur a šesťnásť centov) na účet Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

7. Ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie vyzval okresný súd, aby sa k prijatej sťažnosti vyjadril, oznámil, či trvá na ústnom pojednávaní, a zaslal ústavnému súdu kompletný spisový materiál. Podpredsedníčka okresného súdu v písomnom vyjadrení z 9. februára 2010 popísala priebeh konania s chronológiou procesných úkonov, uviedla, že netrvá na ústnom prerokovaní veci, a pripojila písomné vyjadrenie zákonnej sudkyne Mgr. I. D. P. Táto uviedla, že vec napadla do jej súdneho oddelenia v júni 2008, keď nastúpila na výkon funkcie sudcu po ukončení materskej dovolenky. Spis jej však bol fakticky pridelený až 25. novembra 2008, keď stanovila deň verejného vyhlásenia rozsudku na 9. december 2008, keď súd z dôvodov na strane navrhovateľky (sťažovateľky) rozsudok nevyhlásil, ale k vyhláseniu rozsudku došlo 24. februára 2009. Zákonná sudkyňa v závere uviedla, že za obdobie od pridelenia predmetnej veci do jej súdneho oddelenia k priesťahom nedošlo a k prípadným predchádzajúcim priesťahom sa vyjadriť nevie.

8. Na výzvu ústavného súdu ku vhodnosti ústneho pojednávania právny zástupca sťažovateľky v prípise datovanom 18. decembra 2009 uviedol, že netrvá na ústnom pojednávaní vo veci.

9. Po podrobnom posúdení obsahu spisu okresného súdu, sťažnosti a vyjadrenia k nej dospel ústavný súd na neverejnom zasadnutí senátu k záveru, že sťažnosť je dôvodná.

III.

10. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy má každý právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru má každý právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom.

11. Účel základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov vymedzil ústavný súd vo svojej skoršej judikatúre tak, že „Účelom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu“ (II. ÚS 26/95). Je však prirodzené a ústavný súd to už vo svojej judikatúre zdôraznil, že každé namietané porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti prípadu, pričom tri základné kritériá sú: zložitost' veci, správanie účastníkov konania a postup súdu (napr. I. ÚS 3/00 alebo I. ÚS 7/02). Medzi kritériá, na ktoré ústavný súd tiež prihliada pri svojom rozhodovaní, patrí aj predmet sporu v posudzovanom konaní a význam sporu pre sťažovateľa (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02 alebo II. ÚS 32/02). Napokon ústavný súd taktiež prihliada v konkrétnom prípade na čas trvania konania (napr. I. ÚS 92/97, II. ÚS 21/01), resp. na celkovú dĺžku konania (III. ÚS 123/02).

12. Po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie bolo základom skúmania ústavného súdu, či postupom okresného súdu v konaní o právnej veci sťažovateľky v období predchádzajúcom podaniu sťažnosti (t. j. pred 19. januárom 2009) došlo k porušeniu jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Z chronológie procesných úkonov v konaní vyplývajú tieto rozhodné skutočnosti:

- 28. máj 2004 – podanie návrhu na súde, vec pridelená zákonnej sudkyňi Mgr. I. P.,
- 7. júl 2004 – uznesenie o oslobodení navrhovateľky od súdneho poplatku,
- 17. december 2004 – vydaný platobný rozkaz,
- December 2004 až jún 2005 – pokusy o doručenie platobného rozkazu odporcovi a reklamácia doručovania na pošte,
- 27. jún 2005 – zmena zákonnej sudkyne (vec pridelená JUDr. A. M.),
- 7. september 2005 – zmena zákonnej sudkyne (vec pridelená Mgr. J. W. B.),
- 7. marec 2006 – uznesenie o zrušení platobného rozkazu,
- 13. apríl 2006 – okresnému súdu bolo doručené odvolanie navrhovateľky proti uzneseniu zo 7. marca 2006 o zrušení platobného rozkazu,
- 18. september 2006 – spis bol zaslaný krajskému súdu na rozhodnutie o odvolaní navrhovateľky,
- 4. október 2007 – okresnému súdu doručené uznesenie krajského súdu z 31. júla 2007, ktorým bolo napadnuté uznesenie potvrdené,
- 12. október 2007 – bol doručovaný návrh s prílohami na vyjadrenie odporcovi,
- 27. november 2007 – referát v spise (pokyn na predloženie spisu konajúcej sudkyňi),
- 25. november 2008 – spis bol predložený z Spr. a následne 26. novembra 2008 bol určený termín verejného vyhlásenia rozsudku na 9. december 2008,
- 2. december 2008 – doručená bola okresnému súdu žiadosť navrhovateľky o ustanovenie zástupcu z radov advokátov,
- 11. december 2008 – uznesenie o ustanovení zástupcu z radov advokátov pre navrhovateľku,
- 16. december 2008 – bol určený termín verejného vyhlásenia rozsudku na 24. február 2009,

- 24. február 2009 – bol vyhlásený rozsudok (právoplatnosť v časti istiny 1. apríla 2009 a v časti náhrady trov konania v spojení s opravným uznesením z 8. júla 2009 právoplatnosť 5. augusta 2009).

13. Po posúdení chronológie konania v právnej veci sťažovateľky z hľadiska základných kritérií, na ktoré sa prihliada, ústavný súd konštatuje:

Pokiaľ ide o zložitost' veci (právnú a skutkovú), ústavný súd konštatuje, že právna vec sťažovateľky je jednoduchou občianskoprávnou vecou, a to tak po skutkovej stránke, ako aj po právnej stránke. Táto skutočnosť vyplýva aj z odôvodnenia rozsudku okresného súdu z 24. februára 2009, z ktorého je zrejmé, že súd zistil skutkový stav dokazovaním listinnými dôkazmi pripojenými k návrhu na začatie konania a vec právne posúdil podľa tam uvedených zákonných ustanovení. Ústavný súd teda v právnej veci sťažovateľky nezistil žiadne indikátory zvýšenej skutkovej či právnej zložitosti veci.

Pri hodnotení správania sťažovateľky ako účastníčky konania ústavný súd nezistil zásadné okolnosti, ktoré by mohli byť zohľadnené v jej neprospech. Do istej miery možno poukázať aj na skutočnosti, ktorými sama prispela k neprimeranej dĺžke konania. Ide jednak o nepresné uvedenie adresy odporcu v návrhu a jednak o jej sťažnosti na priet'ahy v konaní a žiadosti o prešetrenie ich vybavenia, ich realizácia je však zákonným právom každého účastníka konania pred všeobecným súdom, a ako už bolo uvedené, orgány štátnej správy súdov konšatovali dôvodnosť týchto podaní sťažovateľky. Vo finálnom štádiu konania sťažovateľka prispela k jeho predĺženiu podaním adresovaným okresnému súdu 2. decembra 2008 (teda sedem dní pred plánovaným verejným vyhlásením rozsudku), ktorým žiadala o ustanovenie zástupcu z radov advokátov, čomu súd vyhovel 11. decembra 2008 a 16. decembra 2008 určil nový termín verejného vyhlásenia rozsudku na 24. február 2009. Tieto úkony sťažovateľky však nemohli (pri dodržaní zákonných lehôt na vybavenie sťažnosti na priet'ahy v konaní a žiadosti o prešetrenie ich vybavenia) zásadným spôsobom ovplyvniť celkovú dĺžku konania pred okresným súdom.

V postupe okresného súdu v právnej veci sťažovateľky zistil ústavný súd viaceré obdobia nečinnosti, ktoré v kontexte celkovej dĺžky (jednoduchého) konania pred okresným súdom vedú k jednoznačnému záveru o porušení práv sťažovateľky garantovaných jej ústavou, ako aj dohovorom. Na ťarchu okresného súdu boli ústavným súdom posúdené najmä tieto obdobia jeho nečinnosti:

- (i) od 7. júla 2004, keď bolo rozhodnuté o oslobodení navrhovateľky od súdneho poplatku, do 17. decembra 2004, keď bol vydaný platobný rozkaz (viac ako 5 mesiacov nečinnosti),
- (ii) od 9. júna 2005, keď bolo ukončené reklamačné konanie v súvislosti s doručovaním platobného rozkazu odporcovi, do 7. marca 2006, keď bol uznesením zrušený platobný rozkaz, pričom zmena zákonnej sudkyne v tomto medziobdobí nemohla mať na zistenú nečinnosť zásadný vplyv, pretože zo spisu je zrejmé, že v tomto štádiu konania realizovala úkony v spise vyššia súdna úradníčka, resp. tajomníčka senátu (takmer 9 mesiacov nečinnosti),
- (iii) od 21. apríla 2006, keď bol v spise urobený referát pre kanceláriu (vyzvať advokátku na oznámenie aktuálnej adresy odporcu), do 10. júla 2006, keď bol predmetný prípis konajúceho súdu vyhotovený (viac ako 2,5 mesiaca nečinnosti),
- (iv) od 12. októbra 2007, keď bol odporcovi zaslaný návrh spolu s prílohami, aby sa k nemu vyjadril (nedoručená zásielka vrátená okresnému súdu 7. novembra 2007), do 26. novembra 2008, keď bol určený termín verejného vyhlásenia rozsudku na 9. december 2008 (viac ako jeden rok nečinnosti).

Ostatné kratšie obdobia nečinnosti ústavný súd považuje za nevyhnutnú súčasť každého súdneho konania, a preto neboli pričítané na ťarchu okresného súdu. Rovnako ústavný súd nepričítal (a ani nemohol) na ťarchu okresného súdu obdobie, počas ktorého sa spis nachádzal na krajskom súde v súvislosti s rozhodovaním o odvolaní sťažovateľky, a ani obdobie opakovaného doručovania platobného rozkazu (spojeného s reklamačným konaním na pošte) odporcovi. Pre úplnosť ústavný súd dodáva, že zmeny zákonného sudcu (sudkyne), ku ktorým v právnej veci sťažovateľky došlo z dôvodu nástupu pôvodnej

konajúcej sudkyne na materskú dovolenku, spravidla nemôžu byť exkulpačným dôvodom na zbavenie sa zodpovednosti súdu za spôsobené zbytočné prietahy v konaní.

14. Nad rámec potreby ústavný súd dodáva, že z obsahu spisu okresného súdu a jeho písomného vyjadrenia k prijatej sťažnosti je zrejmé, že v rámci období jeho zistenej nečinnosti (od 9. júna 2005 do 7. marca 2006 a od 12. októbra 2007 do 26. novembra 2008) sa spis v určitých časových intervaloch nachádzal v dispozícii orgánov správy súdov, ktoré posudzovali sťažnosť sťažovateľky na prietahy v konaní podľa § 62 a nasl. zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch. Keďže však ani z obsahu spisu a ani z písomného vyjadrenia okresného súdu k prijatej sťažnosti nevyplýva, aké obdobie bol spis mimo dispozície konajúcej sudkyne (resp. úradníkov jej súdneho oddelenia), celé tieto obdobia boli pričítané na ťarchu okresného súdu.

15. Zistené obdobia nečinnosti okresného súdu v kontexte s celkovou dĺžkou jednoduchého občianskoprávneho konania v právnej veci sťažovateľky sú z ústavného hľadiska neakceptovateľné a neospravedlňiteľné. Ústavný súd preto 1. výrokom tohto nálezu vyslovil, že okresný súd postupom v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 113/2004 porušil základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a jej právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

IV.

16. Sťažovateľka v sťažnosti uplatnila a odôvodnila aj svoj návrh na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v sume 1 800 €, čo bola suma takmer 6-násobne vyššia, ako uplatnený nárok. Z doterajšej rozhodovacej činnosti ústavného súdu vyplýva, že primerané finančné zadosťučinenie ústavný súd spravidla prizná vtedy, keď následky porušenia práv sťažovateľa (prietahy v konaní) už nemožno napraviť, či odstrániť (napr. III. ÚS 17/02, I. ÚS 97/09). Navrhovanú výšku však ústavný súd aj vzhľadom na svoju doterajšiu judikatúru nepovažoval za primeranú, a preto priznal sťažovateľke vychádzajúc z princípov spravodlivosti a potreby zavŕšenia ochrany jej práv primerané

finančné zadost'učinenie v sume 100 € (2. výrok nálezu). Táto výška podľa ústavného súdu primerane vyjadruje ujmu s'ťažovateľky spôsobenú jej právnou neistotou vzhľadom na predmet konania a jeho význam pre ňu samotnú. Taktiež zohľadňuje skutočnosť, že v krátkom čase po podaní s'ťažnosti na ústavný súd, okresný súd rozsudkom z 24. februára 2009 rozhodol a rozsudok nadobudol právoplatnosť (1. apríla 2009, resp. 5. augusta 2009).

17. Ústavný súd napokon rozhodol aj o odmene a náhradách ustanoveného zástupcu s'ťažovateľky (3. výrok nálezu). S poukazom na § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde a vyhlášku Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov, ústavný súd priznal ustanovenému advokátovi odmenu a náhradu hotových výdavkov v sume 324,16 € [2 úkony právnej pomoci po 115,90 €, t. j. prevzatie a príprava zastúpenia, doplnenie s'ťažnosti, 19 % DPH z odmeny advokáta – 44,04 €, 2 x paušálna náhrada hotových výdavkov po 6,95 €, náhrada cestovných výdavkov advokáta v sume 11,24 € a náhrada za stratu času v sume 23,18 € (cesta Zvolen – Banská Bystrica a späť vykonaná 10. septembra 2009)]. Podľa § 31a zákona o ústavnom súde ak tento zákon neustanovuje inak a povaha veci to nevyklučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku. Podľa § 140 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku ak bol účastníkovi ustanovený za zástupcu advokát, platí jeho hotové výdavky a odmenu za zastupovanie štát. Keďže ústavný súd s'ťažovateľke na jej žiadosť ustanovil advokáta na zastupovanie v konaní pred ústavným súdom, uložil Kancelárii ústavného súdu zaplatiť na jeho účet v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu sumu 324,16 €.

18. Podľa § 148 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku má štát podľa výsledkov konania proti účastníkom právo na náhradu trov konania, ktoré platil, pokiaľ u nich nie sú predpoklady neoslobodenie od súdnych poplatkov. Keďže ústavný súd uložil Kancelárii ústavného súdu zaplatiť ustanovenému advokátovi sumu 324,16 €, tú istú sumu zaviazal okresný súd ako neúspešného účastníka konania pred ústavným súdom uhradiť na účet

Kancelárie ústavného súdu v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu (4. výrok nálezu).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. apríla 2010